

Predmet C-515/21

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

20. kolovoza 2021.

Sud koji je uputio zahtjev:

Court of Appeal (Irska)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

30. srpnja 2021.

Žalitelj:

PH

Druga stranka u postupku:

Minister for Justice and Equality

[omissis] [Postupovni koraci koji su prethodili odluci Court of Appeal (Žalbeni sud, Irska) da neriješena pitanja uputi Sudu]

[omissis] [Imena pravnih zastupnika stranaka]

COURT OF APPEAL (ŽALBENI SUD)

[omissis] [Nacionalni broj predmeta i sastav vijeća]

**U PREDMETU KOJI SE ODNOSI NA EUROPEAN ARREST WARRANT
ACT 2003 (ZAKON IZ 2003. O EUROPSKOM UHIDBENOM NALOGU)**

(KAKO JE IZMIJENJEN)

IZMEĐU

**MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY (MINISTAR PRAVOSUĐA I
JEDNAKOSTI, IRSKA)**

[omissis] *Druga stranka u postupku*

I

PH

[omissis] Žalitelj

ZAHTJEV ZA PRETHODNU ODLUKU

NA TEMELJU ČLANKA 267.

UGOVORA O FUNKCIONIRANJU EUROPSKE UNIJE

Sud koji je uputio zahtjev

- 1 Ovaj zahtjev upućuje Court of Appeal (Žalbeni sud) [omissis]
[omissis]

Stranke i njihovi zastupnici

- 2 Stranke ovog postupka su sljedeće:

Minister for Justice and Equality (Ministar pravosuđa i jednakosti) (u daljnjem tekstu: ministar), [omissis]

PH (u daljnjem tekstu: žalitelj) [omissis] [Imena pravnih zastupnika stranaka]

Predmet spora u glavnom postupku

- 3 Poljska zahtijeva predaju žalitelja na temelju europskog uhiđbenog naloga (EUN) izdanog 26. veljače 2019. EUN-om se predaja žalitelja zahtijeva radi izvršenja kazne zatvora u trajanju od jedne godine koja mu je presudom Općinskog suda za Wrocław-Śródmieście (Poljska) od 29. svibnja 2015. izrečena za kazneno djelo napada uskraćivanjem usluge (*denial of service attack*) na poslovni subjekt u Wrocławu, uz koji je žalitelj izrekao prijetnje da će napad nastaviti ako mu se ne izvrši novčana uplata. Izvršenje kazne bilo je uvjetno odgođeno, pri čemu je određeno vrijeme provjeravanja od pet godina. To je kazneno djelo počinjeno u siječnju 2015. te se u ovoj odluci navodi kao „prvo kazneno djelo”.
- 4 Žalitelj je bio obaviješten o tome da je protiv njega pokrenut postupak te se pojavio pred navedenim općinskim sudom. Nije se žalio ni na svoju osudu ni na kaznu koja mu je izrečena.
- 5 Općinski sud u Bydgoszczyju je žalitelja 21. veljače 2017. proglasio krivim za kazneno djelo provale u kamp prikolicu i krađe predmeta koji su se u njoj nalazili. Žalitelju je za to kazneno djelo, koje se u ovoj odluci navodi kao „drugo kazneno djelo”, izrečena kazna zatvora u trajanju od 14 mjeseci.
- 6 Drugo kazneno djelo počinjeno je tijekom vremena provjeravanja primjenjivog na kaznu izrečenu za prvo kazneno djelo te je, posljedično, Općinski sud za Wrocław-Śródmieście 16. svibnja 2017. izdao nalog na temelju članka 75. stavka

1. Kaznenog zakona radi izvršenja jednogodišnje kazne zatvora (u daljnjem tekstu: odluka o izvršenju). Članak 75. stavak 1. predviđa da „*sud nalaže izvršenje kazne ako osuđeni počinitelj tijekom vremena provjeravanja s namjerom počin kazneno djelo slično onomu za koje mu je valjano i pravomoćno izrečena kazna zatvora*”. Članak 75. stavak 1. očito je kogentan te pravosudno tijelo izdavanja navodi da je donošenje odluke o izvršenju izrečene kazne bilo „*obvezno*”.
- 7 Žalitelj nije znao za raspravu koja je u veljači 2017. održana pred Općinskim sudom u Bydgoszczyju te joj nije prisustvovao, ni osobno ni posredstvom pravnog zastupnika. Nije znao ni za daljnji postupak pred Općinskim sudom za Wrocław-Śródmieście, u kojem je donesena odluka o izvršenju, te nije prisustvovao raspravi održanoj 16. svibnja 2017., ni osobno ni posredstvom pravnog zastupnika.
- 8 Općinski sud za Wrocław-Śródmieście je 26. veljače 2019. izdao EUN. Njime se zahtijeva predaja žalitelja samo u pogledu prvog kaznenog djela. Predaja nije zatražena u pogledu drugog kaznenog djela.
- 9 U odgovoru na zahtjev High Courta (Visoki sud, Irska), Općinski sud u Bydgoszczyju objasnio je da je istekao rok u kojem se žalitelj mogao žaliti na svoju osudu za drugo kazneno djelo. Međutim, prema navodu potonjeg suda, svaka stranka može „*podnijeti izvanredno pravno sredstvo (zahtjev za poništenje presude, zahtjev za obnovu postupka)*”. Nisu pruženi nikakvi dodatni podaci o tom postupku. Iz informacija koje je pružilo pravosudno tijelo izdavanja proizlazi da odluka o izvršenju ostaje na snazi osim ako se, i dok se, ne donese rješenje o obustavi izvršenja odluke od 21. veljače 2017.
- 10 Privremeno je stajalište ovog suda da suđenje i osuda žalitelja za drugo kazneno djelo u njegovoj odsutnosti nisu u skladu s člankom 6. [Europske konvencije o ljudskim pravima i temeljnim slobodama] (EKLJP) niti s (koliko su primjenjivi) člancima 47. i 48. Povelje. Na temelju trenutno dostupnih informacija nije moguće zaključiti da se žalitelj odrekao svojeg prava da prisustvuje suđenju. Ovaj sud je privremenog stajališta i da, ako suđenje žalitelju za drugo kazneno djelo i/ili kasniju raspravu na kojoj je donesena odluka o izvršenju treba smatrati „*suđenjem koje je rezultiralo odlukom*” za potrebe predaje u ovom predmetu, zahtjevi iz članka 4.a Okvirne odluke Vijeća od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica (2002/584/PUP) (u daljnjem tekstu: Okvirna odluka)/članka 45. Zakona iz 2003. o Europskom uhidbenom nalogu (kako je izmijenjen) (u daljnjem tekstu: Zakon iz 2003.) nisu ispunjeni. Stvaran predmet [*omissis*] ovog žalbenog postupka je pitanje jesu li, načelno, takvi čimbenici uopće relevantni za odluku o predaji. Ako se utvrdi da su relevantni, mogla bi biti potrebna dodatna istraga prije donošenja konačnog zaključka o tome treba li se predaja odbiti zbog činjeničnih okolnosti.
- 11 Protiv predaje je izneseno više različitih prigovora koje je High Court (Visoki sud) sve odbio. Za potrebe ovog zahtjeva za prethodnu odluku relevantna su samo dva povezana prigovora:

1. Žalitelj tvrdi da, s obzirom na to da je kazna zatvora koja mu je izrečena za prvo kazneno djelo (a u pogledu koje se predaja i zahtijeva) izvršiva isključivo zbog njegove kasnije osude za drugo kazneno djelo, koja je pak dovela do donošenja odluke o izvršenju 16. svibnja 2017., postupci koji su doveli do te osude i odluke o izvršenju čine „*suđenje koje je rezultiralo odlukom*” za potrebe članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke, koji je u irsko pravo prenesen člankom 45. Zakona iz 2003. Žalitelj na temelju toga tvrdi da njegovu predaju treba odbiti jer su navedeni postupci provedeni u njegovoj odsutnosti, a nije primjenjiv ni jedan od uvjeta predviđenih u članku 4.a stavku 1./članku 45.
 2. Žalitelj tvrdi da su postupak koji je doveo do njegove osude za drugo kazneno djelo i postupak koji je doveo do donošenja odluke o izvršenju provedeni protivno njegovu [pravu na] pošteno suđenje [omissis] zajamčenom člankom 6. [omissis] EKLJP-a [omissis]. Budući da su postupci provedeni u žaliteljevoj odsutnosti te da je očito da žalitelj u slučaju predaje neće imati pravo na obnovu postupka ili [na] žalbu koja bi mogla rezultirati poništenjem osude ili odluke o izvršenju, on tvrdi da bi nalažanje njegove predaje na temelju EUN-a činilo „*tešku povredu*” članka 6. EKLJP-a kao i članaka 47. i 48. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja) te da, s obzirom na takve okolnosti, članak 37. Zakona iz 2003. nalaže ovom sudu da odbije njegovu predaju.
12. Ministar osporava te tvrdnje. On u pogledu tvrdnji iz točke 1. navodi da iz presude od 22. prosinca 2017., Samet Ardic (C-571/[17] PPU, EU:C:2017:1026) (u daljnjem tekstu: presuda Ardic), proizlazi da ni postupak koji je doveo do osude žalitelja za drugo kazneno djelo ni kasniji postupak koji je doveo do donošenja odluke o izvršenju ne čine „*suđenje koje je rezultiralo odlukom*” za potrebe članka 4.a/članka 45.; takvo je suđenje bilo ono pred Općinskim sudom za Wrocław-Śródmieście u kojem je žalitelj 29. svibnja 2015. osuđen te mu je izrečena kazna za prvo kazneno djelo. To suđenje i odluka u potpunosti ispunjavaju zahtjeve iz članka 4.a/članka 45. jer je žalitelj bio prisutan pred tim općinskim sudom. Ministar dalje navodi da je odluka o izvršenju, koju je taj sud kasnije donio na temelju žaliteljeve osude za drugo kazneno djelo, bila tek mjera koja se odnosila na načine izvršenja kazne zatvora te da nije utjecala na „*vrstu ili visinu*” kazne zatvora koja je žalitelju izrečena za prvo kazneno djelo. Kad je riječ o tvrdnjama iz točke 2., ministar navodi da postupak koji je doveo do osude žalitelja za drugo kazneno djelo i postupak koji je doveo do donošenja odluke o izvršenju nisu relevantni za odluku o tome treba li izvršiti EUN ili ne. Čak i ako je članak 6. povrijeđen (a ministar to osporava), za eventualni pravni lijek nadležni su sudovi države izdavanja (a [omissis] ovaj sud treba pretpostaviti da će žalitelju u slučaju njegove predaje biti dostupan djelotvoran pravni lijek) te takva eventualna povreda nije bila toliko teška da opravda odstupanje od općeg pravila iz Okvirne odluke da naloge treba izvršiti.

Relevantne pravne odredbe

Zakon iz 2003. o Europskom uhidbenom nalogu (kako je izmijenjen)

- 13 Okvirna odluka u irsko je pravo prenesena [Zakonom iz 2003. o Europskom uhidbenom nalogu (kako je izmijenjen)].
- 14 Člankom 45. Zakona iz 2003. iskorištena je mogućnost koju državama članicama pruža članak 4.a. U njemu je propisano da „[o]soba [...] neće biti predana na temelju ovog zakona ako se nije osobno pojavila u postupku u kojem je osuđena ili joj je izrečena mjera oduzimanja slobode u pogledu čega je izdan europski uhidbeni nalog, osim ako su u europskom uhidbenom nalogu navedeni elementi iz podtočaka 2., 3. i 4. točke (d) obrasca iz Priloga Okvirnoj odluci, kako je izmijenjena Okvirnom odlukom Vijeća 2009/299/PUP”. Točke 3.1.a, 3.1.b, 3.2. i 3.3. odgovaraju točkama (a) do (d) članka 4.a stavka 1. (članak 45. u cijelosti je izložen u Prilogu ovoj odluci kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku).
- 15 Članak 37. stavak 1. Zakona iz 2003. propisuje (među ostalim):

„Osoba neće biti predana na temelju ovog zakona ako:

(a) njezina predaja ne bi bila spojiva s državnim obvezama na temelju (i) Konvencije ili (ii) protokolâ uz Konvenciju”

Povelja

- 16 Članak 47. stavak 2. Povelje propisuje:
- „Svatko ima pravo da zakonom prethodno ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično, javno i u razumnom roku ispita njegov slučaj. Svatko ima mogućnost biti savjetovan, branjen i zastupan.”*
- 17 Članak 48. stavak 2. propisuje:
- „Zajamčeno je poštovanje prava na obranu svakog optuženika.”*

Okvirna odluka

- 18 Uvodna izjava 12. Okvirne odluke predviđa (među ostalim) da ta odluka „poštuje temeljna prava i načela priznata u članku 6. Ugovora o Europskoj uniji, koja se odražavaju i u Povelji o temeljnim pravima Europske unije, a posebno u njezinu poglavlju VI.”
- 19 Članak 4.a Okvirne odluke (dodan člankom 2. Okvirne odluke 2009/299/PUP) propisuje:

„Pravosudno tijelo izvršenja može također odbiti izvršiti europski uhidbeni nalog izdan radi izvršenja kazne zatvora ili mjere oduzimanja slobode ako se osoba nije osobno pojavila na suđenju koje je rezultiralo odlukom, osim ako se u europskom uhidbenom nalogu navodi da je osoba u skladu s dodatnim postupovnim zahtjevima utvrđenima u nacionalnom pravu države članice izdavanja:

(a) pravovremeno:

i. bila osobno pozvana te time obaviještena o predviđenom datumu i mjestu suđenja koje je rezultiralo odlukom, ili je na drugi način stvarno primila službenu obavijest o predviđenom datumu i mjestu suđenja tako da se nedvojbeno utvrdilo da je osoba bila upoznata s predviđenim suđenjem

i

ii. bila obaviještena da se odluka može donijeti u slučaju njezinog nepojavljivanja na suđenju;

ili

(b) bila upoznata s predviđenim suđenjem i ovlastila je pravnog zastupnika, kojeg je imenovala dotična osoba ili država, da je brani tijekom suđenja te ju je taj zastupnik uistinu branio tijekom suđenja.

(c) nakon dostave odluke i nakon što je izričito obaviještena o pravu na obnovu postupka ili žalbu, pri čemu ta osoba ima pravo sudjelovati te se mogu preispitati ključne činjenice predmeta zajedno s novim dokazima, što može dovesti do ukidanja početne odluke:

i. izričito izjavila da ne osporava odluku;

ili

ii. nije zahtijevala obnovu postupka niti podnijela žalbu u primjenjivom roku;

ili

(d) joj odluka nije osobno dostavljena, nego:

i. će joj biti osobno dostavljena bez odgode nakon predaje te će biti izričito obaviještena o svojem pravu na obnovu postupka ili žalbu, pri čemu ta osoba ima pravo sudjelovati te se mogu preispitati ključne činjenice predmeta zajedno s novim dokazima, što može dovesti do ukidanja početne odluke;

i

ii. bit će obaviještena o roku u kojem mora zahtijevati obnovu postupka ili podnijeti žalbu, kako se navodi u odgovarajućem europskom uhidbenom nalogu.”

Relevantna sudska praksa

- 20 Sud je članak 4.a razmatrao u presudi Ardic. U njoj je utvrdio da, u slučaju u kojem je neka osoba proglašena krivom za kazneno djelo te joj je izrečena kazna zatvora čije je izvršenje naknadno djelomično uvjetovano, pojam „*suđenje koje je rezultiralo odlukom*” treba, za potrebe članka 4.a, „*tumačiti na način da se on ne odnosi na naknadni postupak opoziva te uvjetne odgode izvršenja zbog povrede navedenih obveza tijekom trajanja provjeravanja, ako se odlukom o opozivu donesenom u tom postupku ne mijenja ni vrsta ni visina prvotno izrečene kazne*”.
- 21 Irski sudovi su više puta razmatrali test za ocjenjivanje treba li predaju odbiti na temelju članka 37. Zakona iz 2003. U sudskoj se praksi naglašava da se za odbijanje predaje mora doseći visok prag. Supreme Court (Vrhovni sud, Irska) je u presudi *Minister for Justice v Stapleton* [2007] IESC 30, [2008] 1 IR 669, naveo da se „*sudovi države članice izvršenja, kada odlučuju hoće li naložiti predaju, moraju voditi pretpostavkom da će sudovi države članice izdavanja, sukladno članku 6. stavku 1. Ugovora o Europskoj uniji, poštovati [...] ljudska prava i temeljne slobode*” (t. 70.). Supreme Court (Vrhovni sud) je u predmetu *Minister for Justice and Equality v Celmer* [2019] IESC 80, [2020] 1ILRM 121 – u kojem se protivljenje predaji prvenstveno oslanjalo na članak 47. i članak 48. stavak 2. Povelje – test opravdanosti predaje utemeljio na pitanju hoće li se u slučaju predaje tražene osobe povrijediti „*bit njezina prava na pošteno suđenje*”. Supreme Court (Vrhovni sud) taj je test izveo iz presude velikog vijeća Suda EU-a od 25. srpnja 2018., L. M. (C-216/18PPU, EU:C:2018:586).
- 22 U sudskoj praksi Europskog suda za ljudska prava naglašava se ukorijenjena i temeljna narav pravila prema kojem suđenje i osuda u odsutnosti nisu mogući, osim ako postoji pravo na obnovu postupka: *Stoichkov protiv Bugarske*, (9808/02) 44 EHRR 14, *Sejdovic protiv Italije* (56581/00, 2006.) i *Othman protiv Ujedinjene Kraljevine* (8139/09) (2012.) 55 EHRR 1. Dužnost ugovornih stranaka da optuženiku za kazneno djelo zajamče pravo da bude prisutan u sudnici – bilo u izvornom ili u obnovljenom postupku – „*jedan je od bitnih zahtjeva članka 6.*” (Sejdovic, t. 84.). ESLJP je u presudi *Othman* istaknuo da „*iz ustaljene sudske prakse Suda proizlazi da odluka o protjerivanju ili izručenju iznimno može biti problematična iz perspektive [članka] 6. ako je bjegunac bio žrtva ili je bio izložen opasnosti od očitog uskraćivanja pravde u zemlji koja zahtijeva njegovu predaju*” (t. 258.). U toj je presudi dalje istaknuto da je ESLJP naveo da „*određeni oblici nepoštenosti mogu činiti očito uskraćivanje pravde*”, uključujući „*osudu u odsutnosti bez mogućnosti da se kasnije donese nova meritorna odluka o optužbi*” (t. 259.).
- 23 Prema irskom pravu, „*[n]išta nije jasnije od načela da za potrebe ostvarivanja prava zajamčenih člankom 38. stavkom 1. Ustava, koji zabranjuje da se kaznena suđenja provode ,protivno zakonom predviđenim pravilima’, osoba optužena za kazneno djelo mora znati kada i gdje će joj se suditi*” (*O’ Brien v Coughlan* [2016] IESC 4, [2018] 2 IR 270, t. 8.). Pravo optuženika da prisustvuje postupku koji je protiv njega pokrenut te da ga prati opisano je kao „*temeljno ustavno pravo optuženika koje je svaki sud dužan štiti i osigurati*” (sudac F. Murphy u presudi *Lawlor v Hogan* [1993] ILRM 606, t. 610.). To pravo obuhvaća i rasprave na

kojima se izriče kazna kao i rasprave na kojima može doći do aktivacije ili izvršenja uvjetne kazne. Međutim, pravo na prisustvovanje suđenju nije apsolutno te se može isključiti u određenim ograničenim okolnostima.

- 24 Naposljetku, žalitelj se u prilog svojoj tvrdnji o primjenjivosti članka 6. EKLJP-a na odluke o izvršenju uvjetnih kazni u određenim okolnostima poziva na još dvije odluke Europskog suda za ljudska prava, Bohmer protiv Njemačke (37568/97) (3. listopada 2002.) i El Kaada protiv Njemačke (2130/10) (12. studenoga 2015.). ESLJP je u obje te odluke zaključio da je pretpostavka nedužnosti predviđena u članku 6. stavku 2. EKLJP-a povrijeđena u okolnostima u kojima su uvjetne kazne aktivirane zbog činjenice da je dotična osoba počinila novo kazneno djelo, a to je utvrđeno prije konačnog utvrđenja krivnje u suđenju sukladnom članku 6.

Razlozi za upućivanje zahtjeva za prethodnu odluku

- 25 Ovaj je sud donio detaljnu presudu u ovom postupku (pod oznakom [2021] IECA 209) te je u njoj detaljno izložio razloge zbog kojih smatra da mu je prethodna odluka potrebna da bi riješio žalbene postupke koji se pred njim vode. Primjerak te presude priložen je ovoj odluci kao **Dodatak 1.**
- 26 Činjenično stanje ovog predmeta u nekoliko se pogleda razlikuje od činjeničnog stanja u predmetu Ardic. Za razliku od predmeta Ardic, okidač za izvršenje kazne zatvora koja je žalitelju izrečena za [omissis] [prvo kazneno djelo] (koje je, za razliku od situacije u predmetu Ardic, otpočeta u cijelosti uvjetno odgođeno) bila je njegova kasnija osuda za drugo kazneno djelo. Ta je osuda imala ključnu ulogu u aktivaciji žalitelju ranije izrečene kazne čije je izvršenje bilo uvjetno odgođeno. Dodatna razlika je činjenica da žalitelj, za razliku od S. Ardica, u slučaju predaje neće imati pravo da naknadno bude saslušan (osim prava na podnošenje „izvanrednog pravnog sredstva”). Ako bude predan, on neće imati pravo na obnovu postupka za drugo kazneno djelo, a rok za žalbu protiv njegove osude za to kazneno djelo je istekao. Odluka o izvršenju je na snazi sve dok osuda stoji te će žalitelj morati odslužiti kaznu zatvora radi čijeg se izvršenja zahtijeva njegova predaja.
- 27 Unatoč tomu, može se tvrditi da je odluka o izvršenju bila tek „odluka u vezi s izvršenjem ili primjenom ranije izrečene kazne oduzimanja slobode” te da ni ta odluka ni osuda žalitelja za drugo kazneno djelo nije imala za cilj ili posljedicu izmjenu vrste ili visine kazne zatvora koja mu je izrečena za prvo kazneno djelo. Iako odluka o aktivaciji ranije uvjetno odgođene kazne očito ima značajne posljedice za dotičnu osobu, u presudi Ardic je utvrđeno da takva odluka nema za posljedicu izmjenu vrste ili visine kazne. Može se tvrditi da iz toga proizlazi da točna vrsta odluke kojom je kazna aktivirana – bilo da je riječ o odluci o opozivu uvjetnog otpusta donesenoj zbog kršenja uvjetâ tog otpusta, o kakvoj je bila riječ u predmetu Ardic, ili o odluci da se kazna koja je ranije uvjetno odgođena aktivira povodom nove kaznene osude, o kakvoj je riječ u ovom predmetu – nije relevantna.

- 28 Istovremeno, ovaj sud smatra da su okolnosti ovog predmeta mnogo uže povezane s člankom 6. EKLJP-a (te člankom 47. i člankom 48. stavkom 2. Povelje, koji su ovdje relevantni jer je sustav EUN-ova tvorevina prava Unije) nego što su to bile okolnosti predmeta Ardic. Kazna zatvora za prvo kazneno djelo izvršiva je samo zato što je žalitelj, u odsutnosti, osuđen za drugo kazneno djelo te zato što je posljedično donesena odluka o izvršenju. Iako je odluka o izvršenju zasebna sudska odluka, čini se da je ona bila tek formalnost: s obzirom na [omissis] osudu [žalitelja] za drugo kazneno djelo, čini se da odnosni općinski sud nije imao nikakav diskrecijski prostor te da je morao naložiti izvršenje uvjetne kazne. Stoga je, u bitnome, osuda za drugo kazneno djelo imala ključnu ulogu u aktivaciji kazne koja je žalitelju izrečena za prvo kazneno djelo, a čije je izvršenje bilo uvjetno odgođeno. U suprotnom ne bi bilo izvršive kazne zatvora u pogledu koje bi se mogla zahtijevati predaja na temelju EUN-a. S obzirom na to, žalitelj ističe da irski sudovi, baš kao što ne bi priznali niti uvažili osudu za drugo kazneno djelo donesenu u odsutnosti kao takvu (zbog odredbi članka 4.a/članka 45.) – a žalitelj u tom pogledu skreće pozornost na činjenicu da Poljska nije zatražila njegovu predaju za to kazneno djelo, zbog razloga koji nisu objašnjeni – tu osudu ne bi trebali priznati niti uvažiti za potrebe njegove predaje za prvo kazneno djelo.
- 29 Pod pretpostavkom da bi se članku 4.a/članku 45. protivila predaja žalitelja radi izvršenja kazne koja mu je izrečena povodom suđenja i osude u njegovoj odsutnosti za drugo kazneno djelo, ne bi imalo smisla [omissis] [ako bi] ga se moglo predati radi izvršenja kazne koja mu je izrečena za prvo kazneno djelo, s obzirom na to da je ta kazna izvršiva samo zahvaljujući [omissis] istoj u odsutnosti donesenoj osudi.
- 30 Prema mišljenju ovog suda, sudska praksa ESLJP-a koja se razmatrala u predmetu Ardic, kao što je odluka Boulois protiv Luksemburga, baš se i ne dotiče ove problematike. Predmet Boulois nije se odnosio na aktivaciju uvjetno odgođene kazne povodom nove osude. Umjesto toga, odnosio se na odluke o privremenom izlasku iz zatvora, uvjetnom otpustu i premještanju u drugi zatvor koje je donijela uprava jednog zatvora u Luksemburgu. U ovom predmetu pak nema sumnje da je članak 6. bio primjenjiv na žaliteljevo suđenje, osudu i izricanje kazne za drugo kazneno djelo. Kako je već istaknuto, čini se da je ta osuda bila ključna za potrebe izvršenja uvjetne kazne zatvora koja je žalitelju izrečena za prvo kazneno djelo. Ta je osuda zapravo aktivirala izvršenje kazne.
- 31 S obzirom na te okolnosti, ovom se sudu čini da bi se moglo tvrditi da je odluka o izvršenju tako usko povezana s osudom za drugo kazneno djelo da povreda članka 6. stavka 1. koja obilježava tu osudu nužno obilježava i odluku o izvršenju. Moglo bi se smatrati da odluke ESLJP-a u predmetima Bohmer protiv Njemačke i El Kaada protiv Njemačke podupiru takvu tvrdnju. U suprotnosti s presudom Boulois i drugom sudskom praksom na koju se upućuje u presudi Ardic, te su se odluke odnosile na izvršenje uvjetne kazne povodom počinjenja novog kaznenog djela. Iako je činjenično stanje u predmetima Bohmer i El Kaada bilo različito u smislu da su sudovi naloge o izvršenju izdali na temelju utvrđenja krivnje koje se nije temeljilo na pravomoćnoj osudi u kaznenom postupku – što je činilo povredu

članka 6. stavka 2. EKLJP-a – baš kao što su odluke o izvršenju u predmetima Bohmer i El Kaada bile pravno nevaljane iz razloga što su se obje temeljile na utvrđenju krivnje koje se protivilo članku 6. stavku 2. EKLJP-a, [u] žaliteljevu je slučaju odluka o izvršenju [omissis] pravno nevaljana iz razloga što se temeljila na utvrđenju krivnje – osudi za drugo kazneno djelo – koje se protivilo članku 6. stavku 1. EKLJP-a. Moglo bi se tvrditi da je u potonjem slučaju, koliko i u prvonavedenom, zbog „novog kaznenog djela” nametnuta „nepogodnost [...] ekvivalentna sankciji” – opoziv uvjetne odgode kazne zatvora izrečene povodom prvotne osude (Bohmer, t. 66.).

- 32 Odluke Bohmer i El Kaada stoga je moguće tumačiti na način da podupiru šire načelo prema kojem, ako se uvjetna kazna ima izvršiti zbog počinjenja novog kaznenog djela, odluka o izvršenju mora se temeljiti na utvrđenju krivnje koje je u skladu s člankom 6. EKLJP-a.
- 33 Kada je riječ o težini eventualne povrede u ovom predmetu, sudska praksa ESLJP-a upućuje na to da osuda osobe u odsutnosti, bez mogućnosti ishoda nove meritorne odluke o optužbi, načelno može činiti „očito uskraćivanje pravde” te se stoga to pitanje može „iznimno” pojaviti s obzirom na članak 6. u vezi s odlukom o protjerivanju (ili predaji). Taj zaključak odražava sam članak 4.a – on izričito ovlašćuje sudove država izvršenja da odbiju predaju ako je „suđenje koje je rezultiralo odlukom” (kako se taj izraz tumači) provedeno u odsutnosti u okolnostima koje čine povredu članka 6. stavka 1. Osude u odsutnosti s pravom se smatraju ozbiljnom stvari koja se tiče ključnih normi kaznenog pravosuđa i temeljnih prava te koja, načelno, može opravdati primjenu ekstremne mjere odbijanja predaje. Valja istaknuti da u slučajevima obuhvaćenima člankom 4.a država izvršenja nije obvezna ispravljanje eventualnih povreda članka 6. prepustiti sudovima države izdavanja.
- 34 Kada je riječ o području primjene članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke, ovom se sudu čini da se može tvrditi da, u okolnostima poput onih koje su ovdje opisane, istinsko osiguravanje prava koja tražena osoba ima na temelju članka 6. (i članaka 47. i 48. Povelje) zahtijeva da se izraz „suđenje koje je rezultiralo odlukom” tumači na način da obuhvaća kasniji kazneni postupak koji je rezultirao osudom koja je imala ključnu ulogu u izvršenju ranije uvjetno odgođene kazne, a u vezi s kojom se predaja zahtijeva.
- 35 Iako bi takvo tumačenje proširilo kategoriju relevantne „odluke” u smislu članka 4.a stavka 1., može se tvrditi da ono ne bi negativno utjecalo na mehanizam europskog uhiđenog naloga niti umanjilo njegovu učinkovitost s obzirom na to da su države članice ionako već obvezne poštovati članak 6. stavak 1. EKLJP-a u svojim kaznenim postupcima. Stoga, kada se uvjetna kazna aktivira kasnijom osudom, ne čini se pretjeranim od države izdavanja tražiti da utvrdi da je tražena osoba prisustvovala suđenju koje je rezultiralo tom osudom (i, gdje je to relevantno, raspravi na kojoj je izrečena kazna) ili, ako ona nije bila prisutna, da su njezina prava na temelju članka 6. na drugi način ispoštovana.

- 36 S obzirom na okolnosti, ovaj sud ne može valjano zaključiti da presuda Ardic nedvosmisleno isključuje prihvatanje prigovora na predaju koje je žalitelj istaknuo te smatra prikladnim, u vidu svojih dvojbi te uzimajući u obzir temeljnu važnost dotične problematike, kao i potrebu za jasnoćom i sigurnosti u pogledu opsega obveza države izdavanja odnosno države izvršenja u tom kontekstu, Sudu uputiti zahtjev za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a.

Prethodna pitanja

- 37 Ovaj sud upućuje sljedeća pitanja. Ovisno o odgovoru na prvo pitanje, na naredna pitanja možda neće biti potrebno odgovoriti.

„1. Ako se predaja tražene osobe zahtijeva radi izvršenja kazne zatvora koja je prvotno uvjetno odgođena, ali čije je izvršenje naknadno naloženo zbog kasnije osude tražene osobe za novo kazneno djelo, a izdavanje naloga o izvršenju je zbog te osude obvezno, jesu/je li postupak koji je doveo do te kasnije osude i/ili postupak koji je doveo do donošenja naloga o izvršenju dio „sudebnog postupka“ koji je doveo do odluke o izdavanju naloga o izvršenju, suđenja koje je rezultiralo odlukom za potrebe članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke Vijeća 2002/584/PUP?

2. U okolnostima opisanima u prvom pitanju, je li pravosudno tijelo izvršenja ovlašteno i/ili obvezno ispitati jesu/je li postupak koji je doveo do kasnije osude i/ili postupak koji je doveo do donošenja naloga o izvršenju, koja su oba provedena u odsutnosti tražene osobe, provedeni/proveden u skladu s člankom 6. Europske konvencije o ljudskim pravima i temeljnim slobodama, a osobito je li neprisustvovanje tražene osobe tim postupcima činilo povredu njezinih prava obrane i/ili njezina prava na pošteno suđenje?

3.(a) U okolnostima opisanima u prvom pitanju, ako pravosudno tijelo izvršenja utvrdi da postupci koji su doveli do kasnije osude odnosno naloga o izvršenju nisu provedeni u skladu s člankom 6. Europske konvencije o ljudskim pravima i temeljnim slobodama, a osobito da je neprisustvovanje tražene osobe tim postupcima predstavljalo povredu njezinih prava obrane i/ili njezina prava na pošteno suđenje, je li pravosudno tijelo izvršenja ovlašteno i/ili obvezno (a) odbiti predaju tražene osobe iz razloga što bi njezina predaja bila protivna članku 6. Konvencije i/ili članku 47. i članku 48. stavku 2. Povelje Europske unije o temeljnim pravima i/ili (b) od pravosudnog tijela izdavanja zahtijevati, kao uvjet predaje, da pruži jamstvo da će tražena osoba nakon predaje imati pravo, u pogledu osude koja je dovela do izdavanja naloga u izvršenju, na obnovu postupka ili pokretanje žalbenog postupka u kojem će imati pravo sudjelovati te u kojem će se moći meritorno preispitati predmet zajedno s novim dokazima, što bi moglo dovesti do ukidanja početne odluke?

(b) *Za potrebe pitanja 3.(a), je li mjerodavan kriterij bi li predaja tražene osobe povrijedila bit njezinih temeljnih prava iz članka 6. Konvencije i/ili članka 47. i članka 48. stavka 2. Povelje te, ako jest, je li činjenica da su postupci koji su doveli do kasnije osude odnosno naloga o izvršenju provedeni u odsutnosti*

tražene osobe, a da ona u slučaju predaje neće imati pravo na obnovu postupka ili žalbu, dovoljna da pravosudnom tijelu izvršenja omogući donošenje zaključka da bi predaja povrijedila bit tih prava?”

Završna [razmatranja]

- 38 Žalbeni se postupak prekida dok Sud EU-a ne donese odluku o izloženim pitanjima. S obzirom na činjenicu da je žalitelj trenutno na slobodi temeljem plaćene jamčevine, ovaj sud ne smatra prikladnim tražiti da se o ovom zahtjevu za prethodnu odluku odluči u hitnom ili ubrzanom postupku.

[omissis]

RADNI DOKUMENT

PRILOG - ČLANAK 45. ZAKONA IZ 2003.

„45. — Osoba neće biti predana na temelju ovog zakona [*omissis*] osim u slučaju europskog uhidbenog naloga, kada su u njemu navedeni elementi koji se zahtijevaju u podtočkama 2., 3. i 4. točke (d) obrasca uhidbenog naloga iz Priloga Okvirnoj odluci [*omissis*], kako je prikazan u tablici iz ovog članka.

TABLICA

(d) Navedite je li se osoba osobno pojavila na suđenju koje je rezultiralo odlukom:

1. ☐ Da, osoba se osobno pojavila na suđenju koje je rezultiralo odlukom.
2. ☐ Ne, osoba se nije osobno pojavila na suđenju koje je rezultiralo odlukom.
3. Ako ste označili polje pod točkom 2., molimo potvrdite postojanje jednog od sljedećeg:
 - ☐ 3.1.a osoba je bila osobno pozvana ... (dan/mjesec/godina) i time obaviještena o predviđenom datumu i mjestu suđenja koje je rezultiralo odlukom te je bila obaviještena da se odluka može donijeti u slučaju njezinog nepojavljivanja na suđenju;

ILI

- ☐ 3.1.b osoba nije bila osobno pozvana, nego je na neki drugi način stvarno primila službenu obavijest o predviđenom datumu i mjestu suđenja koje je rezultiralo odlukom, tako da se nedvojbeno utvrdilo da je osoba bila upoznata s predviđenim suđenjem i obaviještena da se odluka može donijeti u slučaju njezinog nepojavljivanja na suđenju;

ILI

- ☐ 3.3. osoba je bila upoznata s predviđenim suđenjem i ovlastila je pravnog zastupnika, kojeg je imenovala dotična osoba ili država, da je brani tijekom suđenja te ju je taj zastupnik uistinu branio tijekom suđenja;

ILI

3.3. ☐ odluka je dostavljena osobi ... (dan/mjesec/godina) te je ona izričito obaviještena o pravu na obnovu postupka ili žalbu, pri čemu ta osoba ima pravo sudjelovati te se mogu preispitati ključne činjenice predmeta zajedno s novim dokazima, što može dovesti do ukidanja početne odluke, i

- ☐ osoba je izričito izjavila da ne osporava tu odluku,

ILI

☐ osoba nije zahtijevala obnovu postupka niti podnijela žalbu u primjenjivom roku;

ILI

☐ 3.4. osobi nije osobno dostavljena odluka, ali

— će joj ta odluka biti osobno dostavljena bez odgode nakon predaje,

i

— prilikom dostave odluke osoba će biti izričito obaviještena o pravu na obnovu postupka ili žalbu, pri čemu ta osoba ima pravo sudjelovati te se mogu preispitati ključne činjenice predmeta zajedno s novim dokazima, što može dovesti do ukidanja početne odluke, i

— osoba će biti obaviještena o roku u kojem mora zahtijevati obnovu postupka ili podnijeti žalbu, koji iznosi ... dana.

4. Ako ste označili polje pod gornjim točkama 3.1.b, 3.2. ili 3.3., molimo navedite informacije o tome kako je ispunjen dotični uvjet.”